

ביתא: הנוער המקומי על ההריסות
ראינו חיילים וכנסים לבית ההספר

מטריחים אותם, אומרת מישהי, והת' חושה הו, לדבריה, גורמת לה מבוכה רבה. גירעון פרוידנטל: הניסיון שלנו להגיע אל מי שמוגדרים כמרכז הלי- הקבוצות של ההומניסטים גדולות יור תר מקבוצות אנטי-שמאל. ציפיתי למצוא תמונת-מצב דומה גם בארץ. ולא כך הוא. כל מי שמוכן לעזור לתושבי השטחים הוא בהכרח איש שמאל. הומניסטים שאינם שמאלי, רווקא, מתרחק מהטיפול בנושאים האלה.

בתואר הקוריוז של הכפר זוכה, בלי ספק, ראלב בהלול. 10 שנים עבר ב' מיעודה תל-אביבית מפורסמת. כשפר' צה האינתיפאדה, שב לכפרו. לפני חוד' שיים פתח את המסעדה הראשונה בביתא. חדר קטן, רלפק להכנת בשר, כמה כסאות רעועים, מרפ'עץ מאוכלסים סגירות. בהלול, דובר עברית מצויינת, מרגיש טוב בכפרו, לא מתגעגע לתל' אביב הרועשת. את פרנסתו הוא מוציא בכבוד, כך הוא אומר. ועכשיו הוא קרוב לאשה ולילדים, נושם את האוויר הטוב

להביא לכפר דיפלומטים נוספים, אולי אף סנטורים אמריקאיים. מאז האירוע, בחודש אפריל, הפכה ביתא לכעין אתר-דאווה. עיתונאים מכל העולם באים לבקר בכפר, לפע' מים מגיעים גם תיירים סקרניים, בעלי תודעה פוליטית מפותחת-במיוחד. אלה גם אלה מגלים כפר שיגרת, אחד מעשרות הדומים לו. 7000 תוש' כים, מתפרנסים משרותיהם ומעבודה בישראל. כביש צר מתעקל אל מעלה ההר. שיפוליו של הכפר נוגעים בכביש המוליך לשכם. בפיסתו מיסגר. סימ'

האחרון שנהרג. אני מאשים את הממ' שלה ואני לא מפחד, שיקרעו אותי לח' תיכות. עכשיו לא איכפת לי שום-דבר. הבן שלי כבר נהרג. לא כל העם היהודי רע. יש טובים. אבל כל הממשלה רעה. נוצצת בחוץ ורעה בפנים. אני מבולבל לגמרי, לא יודע מה לחשוב, מה לעשות. 20 שנה עבר בישראל, בפרסידנה,

החרר התעמעם במשך הזמן. היום מתיר פלאח לקבוצה הישראלית לסייע לו בשיפוץ. קודם לבואם, כך הבטיח, יהרוס את אחד מקירותיו של החרר שניזוק, והם, הישראלים, יסייעו לו לפנות את הפסר' לת. תרמהמה. הקיר לא נהרס. ביום השי' ש, יום המנוחה המוסלמי, אי-אפשר למצוא את האיש שברשותו מכונה שתסייע בהריסת הקיר. כלומר: 11 אנשים נותרים ללא עבודה. ג'ודי גרין: למעשה הם לא צריכים אותנו. הם מסכימים שנעזור להם. אנח' נו באים לכאן כדי למשוך ישראלים לשטחים. שיבואו ויראו מה קורה כאן. העבודה ביחד, המיפגשים הבלתי-אמצעיים, זה מה שחשוב לנו. המציאות, שוב, שונה. המיפגש היש' ראל-ערבי בביתא איש, מסורבל, כמ' עט בלתי-אפשרי. גירעון פרוידנטל הוא היחיד הרוכז ערבית. הוא בן להור' רים יוצאי-גרמניה, שהם שנים ארוכות בברלין המערבית, התגורר במשך שנה באברגוש. הן העברית, הן הערבית שכיפיו נשמעות כמו ניבים משונים של גרמנית. פרוידנטל עושה ככל יכולתו, מת' רוצץ בין הישראלים לערבים, מתרגם, מסביר. כשאנו נמצא בסביבה, גם שאלה פשוטה והכרחית, כמו "היכן השרותים?" נותרה מגומגמת, חסרת תשובה. הנשים והילדים מתגודדים סביב הקבוצה הקטנה, מביטים בה בתימהון משועשע. איש אינו יוצא מגדרו בהב' עות-תורה נרגשות. "וכי מרוע שיתרגשו?" תוהה גרין. כפריים פשוטים בכפר נידח מבולבלים, תמהים מעוצמת הכיבוש הישראלי, ר' אינם מצליחים להבין מי הם אלה, היש' ראלים האחרים. חבורה פוחתת והולכת של אנשים בלתי-מוכנים. מוצאי גינצבורג, נוריובילוגית ירר' שלמית, ממארגנות הקבוצה: "ליש' ראלים לא איכפת. וזה הדבר שמרדחים אותי ביותר.

האם והבת של מונירה עם פעילה גרין
למעשה הם לא צריכים אותנו

"והרי לא נפקיר לקור החורף את התושבים שבתיהם ניזוקו, רק מפני שאנחנו רוצים לערוך כאן ניסיונות של שלום: לכן, מעתה ואילך לא אנחנו נשפץ את בתיהם. הפעולה הזו נכשלה. אנחנו איננו מצליחים להביא לכאן אנ' שים רבים, והם אינם מצליחים לארגן את העבודה, כך שבאמת נעזור להם. מעכשיו ישפצו את הבתים התור' שבים בעצמם, בעזרת סיוע כספי של הוועד, הממומן מתרומות אמריקאיות וגרמניות. הישראלים יתרכזו בעזרה מישפטית." איש מהקבוצה הקטנה, המקיפה את פרוידנטל, אינו מוחזק. **צילם: אלי דפה**

של הכפר. עכשיו המסעדה ריקה. אבל כדרך' כלל לא חסרים לי קליינטים, הוא אומר. "הלהיט שלי הוא מנה פלאפל. כולם אוהבים את זה. חצי שקל למנה. אוכלים ומברכים. האווירה כאן קשה מאוד מאז שהילד נהרג." מובן שהמסעדה, ישראלית באופ' ייה ככל שתהיה, אינה משמשת כמקום אירוח. את 11 הישראלים מארח תייסיר דאוד, בעלה של מונירה, בבית אמה של מונירה. על ריצפתו של חדר קטנטן נפרשים במהירות שטיחים צבעוניים, כוסות' תה וסגירות מועברות בין האורחים. במקום שאנחנו נעזור להם, אנחנו

טותיו צרות, אינן סלולות. בכל הכפר אין אף לא מכשיר טלפון אחד. צעירי הכפר, שהתאגדו לחבורה אחת, מנסים לתקן מעט את מצבו החיצוני של כפ' רם. הם נתקלים בהתנגדות או באדי' שות של הזקנים.

חצי שקל למנה

יום שישי בבוקר. זוגות-זוגות של גברים יושבים בפתחי הבתים, מתפנקים בשמש החורפית. נערות נוש' אות פחים קטנים מלאים במים, מהבאר. שלוה כמעט אידיאלית.

בהלול במסעדתו
לא מתנועע לח'אביב

בשבוע שעבר נפגשנו עם אבי הילד שנהרג. אני הייתי מוועזעת. כש' חזרתי לירושלים וסיפרתי על זה לח' כרי, אמרו לי: לא יכול להיות שהוא נהרג כך סתם. אנשים לא מבינים מה קורה כאן, ומי שכן מבין — לא מת' עניין, לא מגיב." כולם, כל חברי-הקבוצה, מתארים את המיפגש ההוא כחוויה הקשה ביותר בכל חודשי מעורבותם בביתא. איש מהם לא העז לשוב ולהתקרב לב' תו של הילד ההרוג. אחד מצעירי הכפר נשלח ללוח את צוות העוולס הזה.

בשבוע שעבר נפגשנו עם אבי הילד שנהרג. אני הייתי מוועזעת. כש' חזרתי לירושלים וסיפרתי על זה לח' כרי, אמרו לי: לא יכול להיות שהוא נהרג כך סתם. אנשים לא מבינים מה קורה כאן, ומי שכן מבין — לא מת' עניין, לא מגיב."

כולם, כל חברי-הקבוצה, מתארים את המיפגש ההוא כחוויה הקשה ביותר בכל חודשי מעורבותם בביתא. איש מהם לא העז לשוב ולהתקרב לב' תו של הילד ההרוג. אחד מצעירי הכפר נשלח ללוח את צוות העוולס הזה.

נוצצת ורעה

בית המשקף אל בוסתני הכי פר, עומד אביו של עמר מוהיב חמייל, הילד ההרוג, בפינת החרר. הוא אינו יושב, אלא כעבור דקות ארוכות. גם אינו מוציץ לנכנסים לשבת. הוא עומד. יין שלובות מאחורי גבו. "הבן שלי הוא לא הראשון ולא